

Feciorași împrejurați,
 Cușmele din cap luați
 Și la mine vă uitați.
 Eu cum cușma voi lua
 Și din gură-oi cuvânta,
 Și dumniavoastră cinstiți,
 Buni și îndurau' părinți,
 Care sunteți rânduși
 De la bunul Dumnezeu,
 Ascultați cuvântul meu,
 Care vi l-oi spune eu.
 Această fiică iubită,
 Ce-o vedeți aici smerită,
 Cu fața în jos plecată
 Și cu inima vighiată,
 Se roagă cu rugă mare
 Să-i dați cuvânt de iertare,
 Și cu-adâncă plecăciune,
 Și cu multă smerenie
 Să-i dați blagoslovenie,
 Că nu este-ncepenie
 De la această odraslă,
 De la fiica dumniavoastră,
 Că începenia este
 De la moșul nostru-Adam,
 De la care suntem neam.
 Că Dumnezeu de-nceput
 S-a îndurat și-a făcut
 Cerul sus și jos pământul,
 Singur numai cu cuvântul,
 Marea și toate dintr-însa,
 Singurel numai cu zisa.
 Și după ce le-a zidit
 Dumnezeu a-mpodobit:
 Cerul cu stele Mărunțele,
 Cu luceferi luminoși
 Ce-i privim iști păcătoși.
 Cu soarele și cu luna,
 Care ni-s marturi totdeauna.
 Pământul l-a-mpodobit
 Cu pomi nalți și roditori
 Și cu multe mândre flori,
 Și cu paseri cântătoare,
 Și cu vite muncitoare,
 Și cu fiară răpitoare,
 Și cu-alte viețuitoare.
 Și încă a mai făcut,
 Departe spre răsărit,
 De-acest pământ deosebit,
 Raiul mare, strălucit,
 Numai cu gândul, cu zisul,
 Cu toate bunătățile-ntr-însul.
 Și la urmă a făcut
 Și pe moșul nostru Adam

De la care suntem neam,
 Și-n rai l-a dat să trăiască,
 Poamele să stăpânească,
 Și-a zis bunul Dumnezeu:
 - Adame, iubitul meu!
 Prin tot raiul vei îmbla,
 Din tot pomul vei mânca,
 Dar din pomul cunoștinții,
 Priceperii și-al științii,
 Binelui și al răului.
 Din mijlocul raiului,
 Tu nicicând nu vei gusta,
 C-acest pom spinos și-nalt
 E-mprejur înconjurat,
 De un șarpe-nveninat,
 Care gura a căscat
 Și de vârv v-a apucat,
 Și-n el diavolul a-ntrât.
 Tu de nu mă-i asculta,
 Samă de nu vei lua,
 Dintr-acest pom de-i gusta
 Poama-aceea-n gât ți-a sta,
 Și tu rău te-i spăimânta,
 Mâna-n sus vei ridica,
 De gât că te-i apuca,
 Și cu pielea te-i afla,
 Din rai afară te-oi da!
 Moșu-Adam a ascultat,
 Prin tot raiul a îmbiat,
 Din tot pomul a gustat
 Și la urmă a venit
 Și la pomul cel vestit,
 Unde era-mpletucit
 Șerpele înveninat,
 Diavolul cel blăstămat,
 La cel pom al cunoștinții,
 Priceperii și-al științii,
 Binelui și-al răului,
 Din mijlocul raiului.
 Și el lângă pom cum sta
 Și la dânsul căuta,
 Șerpele l-a-mprejurat,
 Poamele i-a arătat,
 Poame mândre arătoase,
 Cărnicioase și frumoase,
 Și pe Adam l-a îndemnat
 Și din gură-a cuvântat:
 - Adame! întâi bărbat,
 Prin tot raiul ai îmbiat,
 Din tot pomul ai mâncat,
 Dintr-acesta n-ai gustat.
 Hai, Adame, și-i lua
 Și dintr-însul vei gusta;

Gustă și dintr-acest pom,
 Că doară și pe-acest pom
 Domnul l-a blagoslovit,
 Poala-n jos i-a slobozit!...
 Adam mult n-a cugetat,
 Pe samă nu și-a luat,
 Pe șerpe l-a ascultat,
 Dintr-acest pom a gustat,
 Poama în gât că i-a stat.
 Adam rău s-a spăimântat,
 Mâna-n sus a rădicat
 Și de gât s-a apucat
 Și cu pielea s-a aflat.
 Mîntea i s-a turburat
 Și prin rai a alergat,
 Și prin tufișuri s-a dus
 Și prin frunze s-a ascuns.
 Dumnezeu s-a arătat
 Și vorbind a întrebat:
 - Adame! de ce te-ascunzi
 Prin tufișuri și prin frunzi?
 Spune-mi ce ți s-a-
 ntâmplat,
 Ori porunca mi-ai călcat?
 Adam din frunze a ieșit
 Și din gură a vorbit:
 -Șerpele cel blăstămat
 Pe mine m-a îndemnat
 Și din pomul cunoștinții,
 Priceperii și-al științii,
 Binelui și-al răului,
 Din mijlocul raiului,
 Eu o poamă am gustat,
 Porunca că ți-am călcat
 Și cu pielea m-am aflat!
 Dumnezeu s-a supărat,
 De mână că l-a luat,
 Din rai afară l-a dat.
 Atunci a-nceput a plânge
 Moșul nostru-Adam și-a zice:
 -Oleo, oleo, tu raiule.
 Raiule iubitul!
 Raiule, grădină dulce,
 Nu mă-ndur din tine-a duce
 De dulceața pomilor,
 De mirosna florilor,
 De cântecul paserilor,
 De freamătul frunzelor!
 Dumnezeu a ascultat
 Plânsul lui și-al lui oftat,
 De dânsul s-a îndurat,
 Spre dânsul s-a înturnat
 Și din gură-a cuvântat:

Adame, nu suspina,
 Nu plânge, nu te cânta.
 C-aceasta-i greșeala ta.
 Tu pe pământ îi trăi,
 Pe pământ că te-i hrăni
 Și cu moarte vei muri,
 Și la rai iară-i veni!
 Dar Adam a cuvântat:
 Alei șerpe-nveninat,
 Da rău m-ai mai înșelat!
 Unde omul te-a găsi,
 Lângă drum, oriunde-a fi
 Adormit și-mpletucit,
 Facă-ți capul tău zdrobit!
 Și după ce-a cuvântat
 Moșul Adam a îmbiat
 Nouă ani și nouă luni
 Și pe atâtea săptămâni,
 Pe câmpii nemărginite,
 Prin păduri în veci umbrite,
 Prin pustietăți deșerte...
 Și-oricât el a rătăcit,
 Cu nime n-a gomonit.'
 Atunci Dumnezeu a spus
 Și vorbind așa a zis:
 -Ce mi-i mie bun omul
 Pe acest pământ singur
 Să îmbie, să rățăcească,
 Cu nime să nu vorbească,
 De cu zi și până-n sară,
 Ca o sălbatică fiară;
 Mie-mi trebuiește-un om
 Pe pământ să fie domn,
 Să trăiască,
 Să vorbească,
 Singur ca să se hrănească
 Și-n tot pasul
 Și-n tot ceasul
 Pe Dumnezeu să-l mărească,
 Lui Hristos să-i mulțumească!
 Și-a dat Dumnezeu atunci
 Moșului Adam un somn dulce
 Și-adormire grea,
 Căci a vrut să-i ia
 Din creștet o părțicea,
 Ca să-i facă lui muiere,
 Să-i fie spre mângâiere,
 Ca să-i facă lui soție,
 Mai mult singur să nu fie.
 Dar i s-o părut
 Că nu-i potrivit,
 Căci atuncea are

Să fie prea mare
 Muiera decât bărbatul.
 Și iar s-a gândit
 Și iarăși a vrut
 Să-i ieie din tălpi,
 Da i s-a părut
 Că nu-i potrivit,
 Că muiera are
 Să fie prea mică
 Și prea ușorică
 Față cu al ei bărbat.
 Și de-aceea a luat
 Din trupu-i a noua coastă
 Și-a zidit pe moașa noastră,
 Și-a pus pe Adam de-a dreapta,
 Pe moașa noastră de-a stânga.
 Dar acuma s-a mirat
 Și singur s-a întrebant
 Cum să-i deie numele.
 Și-a trimis în patru părți
 Patru îngeri,
 Și-acei patru îngeri
 În patru părți că s-au dus
 Și trei slove i-au adus.
 Dumnezeu că le-a luat
 La un loc le-a lăturat,
 Numele Eva i-a dat
 Și cu duhul a suflat
 Și Eva vie a stat.
 Cu duhul s-a răsuflat
 Și Adam s-a deșteptat,
 Și rău s-a mai spăimântat,
 Soț lângă el când a aflat.
 Dar Dumnezeu lui i-a spus
 Și vorbind așa i-a zis:
 - Adame, Adame!
 Moșule Adame!
 Nu te spăimânta,
 Nu te-ncrâncina,
 Că muier-aceasta
 E soția ta,
 Că aceasta-i soțul tău,
 C-așa a vrut Dumnezeu;
 C-aceasta-i soția ta,
 C-așa a vrut sfinția sa!
 Atunci Adam a spus
 Și din gură-așa a zis:
 - Mulțămesc,
 Doamne, mulțămesc
 C-ai făcut trup din trupul meu,
 Os din osul meu,
 Sânge din sângele meu!
 Și-atunci Dumnezeu
 L-a blagoslovit

Și-apoi le-a vorbit:
 - Adame, Adame!
 Moșule Adame!
 Ca nășipu-n mări,
 Ca stelele-n ceri,
 Creșteți și vă înmulțiți
 Și pământul stăpâniți!
 De-atunci au ieșit
 Și mi s-au pornit
 Aii cu lunele,
 Cu săptămânile
 Și cu zilele
 Din an în an,
 Din lună în lună,
 Din săptămână
 în săptămână,
 Din zi în zi,
 Din ceas în ceas,
 Până-ntr-acest ceas.
 Așa și dumneavoastră, cinstiți,
 Buni și îndurați părinți,
 Dacă vă veți îndura
 Și fiica vă veți ierta,
 După cum s-au îndurat
 Unul pe altul de-au iertat
 Cei trei sfinți dintâi pe lume,
 Și anume:
 Avram pe Isac,
 Isac pe Iacob,
 Iară Iacob
 Pe cei doisprezece patrierși,
 Cari au fost cei mai aleși,
 Atunci fiica dumneavoastră
 Și scumpa prietina noastră
 Mândru va mai odrăslî,
 Mândru se va-mpodobi
 Ca toiagul lui Moisi
 Ce-a stat doisprezece ani
 Cu rădăcina în sus
 Și după doisprezece ani
 Mândru iar a odrăslit
 Și frumos s-a-mpodobit.
 Așa, scumpilor părinți,
 Buni, îndurați și cinstiți,
 Dacă vă veți îndura,
 Fiica dacă veți ierta,
 Mândru-a odrăslî,
 Mândru a-nflori
 Și s-a-mpodobi
 Cu toate podoabele
 Care mai frumoase vor fi.
 Dar încă voi mai spune
 Vro două-trei cuvinte

Să vă fie bine-aminte
 Cât degrab' să vă-ngrijiți
 Și mie să-mi dăruiți
 De-aici o basma de in,
 Să-mi șterg musteața de vin,
 Dacă nu de in,
 Măcar de mătasă,
 Numai să fie aleasă.
 Că nu sunt de mult de-acasă
 De nu de mătasă,
 Măcar de bumbac,
 Precum și eu sunt de olac.
 Dar domniavoastră, cinstiți
 Buni și îndurați părinți,
 Știu că vă veți supăra
 Și mie nu-ți vre a-mi da,
 Dar și eu încă m-oi șterge
 în astă poală de manta,
 Sau ce pe mine s-a afla,
 Și pe domniavoastră iubiți,
 Buni și îndurați părinți
 Mai mult nu v-oi mai ruga,
 Nici nu v-oi mai supăra.
 Dacă încă voi mai spune
 Vreo două, vreo trei cuvinte
 De vremea de mai înainte,
 Să vă fie bine-aminte
 Să cătați și să găsiți
 Și mie să-mi dăruiți
 O băiețea Sprincinățea,
 Care pe mine m-a vrea,
 Să am parte de ea;
 Dacă nu m-a vrea,
 Dumnezeu s-o ia,
 Dracului s-o dea,
 Să facă cimpoi din ea,
 Să cânte la nunta mea,
 Căci când a sosi vremea
 Eu voi găsi și pre-a mea,
 Ca și voinicul ce-a mers
 La Domnul nostru Hristos,
 Și-acesta i-a dăruit
 Un cal mândru potcovit,
 Un cal mândru porumbac,
 Ca să-i fie de olac.
 Trece-ntr-o deminocioară
 Pe lâng-o casă marghioală,
 Și iese o fată fecioară
 C-un păun verde-n cosițe
 Vede pe voinic... sughiță
 Și zice „Hî, hî, bădiță!”
 Și cine n-a zice „amin!”
 Să tragă o corobană de-arin,

Dacă nu de-arin,
 Măcar de răchită,
 Tot a fi primită,
 De nu de răchită,
 Fie și de brad,
 S-aibă mireasa bun bărbat,
 Dacă nu de brad,
 Măcar de soc,
 S-aibă tinerii noroc;
 Dacă nu de soc,
 Măcar de viță,
 S-aibă tinerii viață!
 Și-acum fie-vă de bine
 La mic și la mare,
 Cari aici v-ați întâmplat
 La această adunare.